

MAGYAR BANYÁSZ LAP

THE HUNGARIAN MINERS JOURNAL VISITS MORE THAN ELEVEN HUNDRED MINING CAMPS AND MORE THAN FOURTEEN THOUSAND HOMES.

HIMLerville.

KENTUCKY.

THE HUNGARIAN MINERS JOURNAL HAS MORE SUBSCRIBERS THAN ANY OTHER THREE HUNGARIAN WEEKLIES IN THE UNITED STATES.

Mételyezik az ifjuság lelkét

Noel Sargent a National Association of Manufacturers megbízottja előadása a Pittsburghi egyetemi hallgatóknak. — Szentelenül izgat a keményszénbányászok képzése ellen.

Amerika tőkés-szervezetei mind a keményszénbányászok mellé sorakoztak, hogy letudják törni a harcoló keményszénbányászokat.

Minden módon segítették a sztrájk alatt a keményszénbányászok urait pénzzel is propagandával is.

Ha másból nem, de ebből láthatjuk az ország munkásait, hogy a keményszén mezőn nem csak a bányászok és bányászok harca folyt, hanem azt akarják eldönteni a tőkésök, eljött-e az ideje annak, hogy megkezdjék az egész vonalon irtó hadjáratukat a munkásszervezetek ellen.

Amikor az utolsó tárgyalások eredménytelenül végződtek a bányászok újabb megkezdtek a hatalmas sajtó-hadjáratukat a bányászok ellen. Az ország megfizethető lapjai azóta nap-nap után hozták a cikkeket a keményszénbányászok ellen. Egyik cikk izgatottabb volt, mint a másik. Arról pedig sehol még csak egy szó sem volt, hogy a bányászok nem akarták a békét. Azt gondosan eltitkolták és minden bajért csak a bányászokat okolják.

Az egyik szénvidéki tőkés lap a Huntington, W. Va.-ban megjelenő Herald Dispatcha vitte el azt hiszik a múlt héten a pálmát a keményszénbányászok elleni izgatás terén. Ez a tőkés lap egyszerűen azt írta, hogy egy szó se igaz abból, hogy a keményszénbányászok nyomorban lennének, mert azok egyszerűen élnek és még mindig van elég pénzü. Azután kimutatta, hogy alig van keményszénbányász, aki 5,000 dolláron alul keresett volna az utóbbi években. És hogy nem csak nyomorúságról beszélni se lehet, de az üzletet forgalma se marad alul a normális forgalmakon.

Ez a cikk az egyik nap jelent meg, másnap ugylátszik el felejtették a szerkesztőségben, hogy mit írtak az előző nap, mert egy cikket hoztak, amiben viszont azt írták meg, hogy a keményszénvidéki kereskedők egymásután mennek csödbe, mert semmi forgalmat nem csinálnak a hónapok óta tartó sztrájk miatt és szidja a bányászokat a sztrájkért.

Míg így izgatták a bányászok lapokban, addig más módon is utakon is izgatták az országban a keményszénbányászok ellen.

A módokban egyáltalán nem voltak változatosságok és arra is rájöttünk, hogy a serdülő ifjúk lelkét mételegyék meg izgatásokkal.

Egy tőkés bérenc Neal Sargent a Pittsburgh Universityn tartott előadást. Ez az ur a National Association of Manufacturers szolgálatában áll és azt magyarázta a pittsburghi egye-

tem hallgatóinak, hogy az állam egyik legkárosabb törvénye az, hogy a keményszénbányákban csak olyan munkások dolgozhatnak, akiknek erre képzésük van.

Sargent ur szerint ezt azonnal meg kellene szüntetni, mert akkor a bányászok helyett, akik most sztrájkoltak más embereket lehetett volna beállítani a keményszén termelésére.

A kis kedves tehát sztrájktrórákkal szerette volna megrakni a keményszén bányákat. hogy a tudatlan sztrájktrórák azután mennyi szerencsétlenségnek lettek volna az okozói azzal már ő igazán keveset törődik.

Sargent ur szerint a képzési törvény korlátlan urra tette a bányászokat a keményszén iparban. Ez az ur ugylátszik remi akarja látni, hogy mégis épen a "korlátlan hatalmu" bányászok voltak azok, akik elmentek engedelményeikkel a legvégő határokig a béke érdekében.

Hol van hát a keményszénbányászok hatalma a képzési törvényvel?

Milyen más előnye van a képzési törvénynek, mint az, hogy tudatlan, más munkások életét is veszélyeztető járattalan embereket nem lehet beállítani a keményszén bányákba?

Csak azt csodáljuk, hogy az egyetem igazgatósága megengedte ennek az urnak, hogy az ifjuság lelkét is megronthassa hazugságaival. Hiszen az egyetem nem arra való, hogy onnan egyik osztály bérrence izgathasson a másik osztály ellen.

Az egyetemi ifjuságot inkább arra kellene nevelni, hogyha kikérülnek az életbe ők is a haladás, az emberi boldogulás utóiról legyenek. A képzési törvény haladást jelentett Amerikában munkásainak életében, mert hiszen azzal biztonságukat védte az ifjuságot arra kellene nevelni, hogy ha módjuk lesz majd arra, küzdjenek érte, hogy minden iparban, ahol arra szükség van, ilyen törvényekkel védjék a nehezen dolgozó munkások épségét.

Sargent ur tájékozott Pittsburghi egyetemi hallgatói előtt, mert a bányászok hónapokon keresztül védtek azokat az előnyöket, melyeket évek hosszú munkájával harcoltak ki maguknak és amiket most a szivtelen tőke el akart robolni tőlük Sargent ur nem akarja látni, hogy a bányászok nem akarták ezt a harcot, hogy ezt a tőkésök kényszerítették rájuk.

A bányászokra nyomott nélkülözést hozott ez a harc, mit gondol Sargent ur, hogy olyan nagy gyönyörűséget találtak a bányászok a koplalásban, a nélkülözésben.

Sargent ur az utolsó fegyvert a sztrájk fegyverét szeretné a

tőkés urak javára kiütni a bányászok kezéből. Ha sikerülne nekik Pennsylvania államában egyszer többséget szerezni a képzési törvény megszüntetésének, akkor a keményszénbányászok teljesen ki lennének szolgáltatva — úgy mint a puhászénbányászok — a tőkés uraknak.

Nem, a bányászok nem csinálnak hatalmi kérdést, de ezt teszik azok a tőkésök, akiknek szolgálatában áll Sargent ur. Hiszen a bányászok az utóbbi tárgyalások alkalmával már teljesen megmutatták, mi volt a céljuk. Elismertetni a bányászokkal, hogy a harcot elvesztették és diktálni olyan könyörtelenül a békét, ahogy például a győztes franciák diktálták a németeknek. Elismertetni a United Mine Workerssal, hogy az első hatalmas rohamot nem bírta állni a tőkésével.

Sargent ur izgatása hiszik, nem hagyott mély nyomokat az ifjuság lelkében. Pennsylvania állam Bord of Educationján gondoskodni fognak róla, hogy az iskolákat semmi szín alatt ne használhassák fel a tőkés urak izgatásai céljaira.

Elvégre az iskolákat nem csak a tőkésök adójából tartják fenn, hanem a munkások is hozzájárulnak ahhoz, nem lehet hát, hogy egy osztály kizsájtása ezt a másikat ellen, mely épen úgy hozzájárul az iskolák fenntartásához mint a másik.

TAKARÉKOSKODNAK A VASUTAK

A vasutársaságok egy beszámolót adtak ki az 1925-ik év első tíz hónapjának az üzemeről. Ebből a jelentésből kitűnik, hogy a vasutak 1925-ben az első tíz hónapban túlzóké kiadtak 271,728,983 dollár szomban az 1924-ik év ugyanezen időszakaiban kiadtak 295,671,213 dollárral a tíz hónap alatt tehát 24 millió dollárt takarítottak meg a túlzókon.

Nehogy pedig azt higgyük, hogy talán kisebb volt a vasutak forgalma és kevesebb túlzó volt szükségük, ellenkezőleg a jelentésből az tűnik ki, hogy a forgalom is növekedett és amíg 1924-ben minden kocsi átlag 716 tonnát vitt, addig 1925-ben az első tíz hónapban minden kocsi 746 tonna szállítási súly esett.

A megtakarítást a vasutak a szénárakon érték el, mert a szűk és szénért még kevesebbet fizettek, mint, 1924-ben.

A bányászok kenyereiből csipkültözést hozott ez a harc, mit gondol Sargent ur, hogy olyan nagy gyönyörűséget találtak a bányászok a koplalásban, a nélkülözésben.

Sargent ur az utolsó fegyvert a sztrájk fegyverét szeretné a

A keményszén sztrájk vége

A múlt hét végén végre befejezést nyert a keményszénbányászok hosszú harca.

Február 12-én Philadelphiabán végre megegyeztek a tárgyaló felek.

A szerződés tartalmát, — mikor e sorokat írjuk — még nem adták tudtára a nyilvánosságnak. Csak annyit közöltek eddig, hogy a szerződés 5 évre szól a régi bérek alapján; melyet 1927 január után megváltoztathatnak. A csekk-offban is történt valamelyes egyezés, részleteket azonban erről se közöltek.

A bányászok beleegyeztek, hogy ezentúl vitás esetekben — ha nem tudnak a felek megegyezni — egyeztető bizottság fog működni, melyben egyenlő számban küldenek a bányatulajdonosok és bányászok tagokat.

A mikor e sorokat írjuk Serantonban a bányászok a bányászok, ahol biztosan jóvá fogják hagyni a szerződést és így valószínű szerdán már fel is veszik a munkát.

A példátlan hosszú sztrájk ki merítette a bányászokat, hősök ként harcoltak a nyomorral és büszkék lehetnek rá a bányászok, hogy a hosszú harc se tudta megtörni a harci kedvüket. Az utolsó pillanatig egységesen álltak vezéreik megett.

A tőke pedig mindent megtett, hogy leterítse a bányászok táborát.

Miután a szerződés részletei még nem ismeretesek, így arra nem is térhetünk ki részletesebben, de vissza fogunk még arra térni.

A vasutársaságok egy beszámolót adtak ki az 1925-ik év első tíz hónapjának az üzemeről. Ebből a jelentésből kitűnik, hogy a vasutak 1925-ben az első tíz hónapban túlzóké kiadtak 271,728,983 dollár szomban az 1924-ik év ugyanezen időszakaiban kiadtak 295,671,213 dollárral a tíz hónap alatt tehát 24 millió dollárt takarítottak meg a túlzókon.

Nehogy pedig azt higgyük, hogy talán kisebb volt a vasutak forgalma és kevesebb túlzó volt szükségük, ellenkezőleg a jelentésből az tűnik ki, hogy a forgalom is növekedett és amíg 1924-ben minden kocsi átlag 716 tonnát vitt, addig 1925-ben az első tíz hónapban minden kocsi 746 tonna szállítási súly esett.

A megtakarítást a vasutak a szénárakon érték el, mert a szűk és szénért még kevesebbet fizettek, mint, 1924-ben.

A bányászok kenyereiből csipkültözést hozott ez a harc, mit gondol Sargent ur, hogy olyan nagy gyönyörűséget találtak a bányászok a koplalásban, a nélkülözésben.

Sargent ur az utolsó fegyvert a sztrájk fegyverét szeretné a

Be kell szervezni West Virginiát

Egy new-yorki újságíró végigjárta West Virginia szervezetlen vidékét. — Polgárháború folyik a bányászok ellen. — Csak a szervezkedés segíthet a bányászokon

McAlister new yorki újságíró a west virginiai bányászok helyzetéről meg akarván győződni, teljesen váratlanul és titokban végigjárta a bányavidéket, úgy, hogy személyazonosságát nem árulta el. Tudta azt, hogy a társaságok megakadályozták őt munkájában, vagy pedig a dolgokat hamis világításban tárnák elő, azért úgy ment végig a bányatelepeken mintha munkakereső bányász volna és személyesen győződött meg, milyen is a bányász élet a szervezetlen bányákban, amelyről a bányászok lapjai annyi szépet és jót regélnek, s amelyről a bányászok ajkáról annyi panasza hangzik fel.

Hogy McAlister alaposan végig tanulmányozta a helyzetet, hogy csakugyan meggyőződést a vasut, hogy a bányáktól a szénét mindig olcsóbban veszi, mint nagy fogyasztó, mint a helyleges piaci ár. Rendszerint 10—20 százalékkal kapják olcsóbban a bányáktól a vasutakat a szénét mint bármely más fogyasztó.

Miután pedig a vasut nagy tömegben veszi a szénét és miután a vasut az, amely elsősorban leszorítja a szén árát kétségtelen, hogy a szénárak ki alakulása legtöbb esetben attól függ, hogy mit fizet a szénért a vasut.

A bányák és vasutak tehát látszat szerint tulajdonképpen elletéses érdekűek képviselői, ha a bányászok és a vasutársaságok két különböző tőkecsoport érdekűekbe tartoznának. Csak hogy nincsen ily. A vasuti és a bányászok végeredményben egy és ugyanazon tőkecsoport birtokában van és így egy a vasutak mint a bányák egy és ugyanazon tőkésök érdekeit szolgálják.

Ezért nem szervezkednek a bányák a vasutak ellen, hogy a szénért tisztességes árat fizessenek a vasutak. Ezért szorítják mind lejjebb és lejjebb a szénárakat a vasutársaságok és ezért fogyasztják a szervezetlen bányák szénét nagy tételekben, mert nem akarják hogy a magasabb szénárakból a bányászoknak is jusson valami kis rész. Már pedig ha a bányák többet kapna a szénért, úgy a bányászoknak is tisztességesen fizetést kellene adni, a bányákon elérendő haszonból egy kevés tehát a bányászoknak is esne, ez pedig nem tetszene a bányák és a vasut részvényeinek urainak.

Ez az igazi oka, amiért a vasutak nem fizethetik meg tisztességesen a bányák szénét és ezért állnak tehetetlenül a vasutak akaratával szemben a bányák és ezért kell a bányászoknak koplalni és nélkülözni és a nehéz munkájukért a semmiért alig többel megelégedni.

McAlister new yorki újságíró a west virginiai bányászok helyzetéről meg akarván győződni, teljesen váratlanul és titokban végigjárta a bányavidéket, úgy, hogy személyazonosságát nem árulta el. Tudta azt, hogy a társaságok megakadályozták őt munkájában, vagy pedig a dolgokat hamis világításban tárnák elő, azért úgy ment végig a bányatelepeken mintha munkakereső bányász volna és személyesen győződött meg, milyen is a bányász élet a szervezetlen bányákban, amelyről a bányászok lapjai annyi szépet és jót regélnek, s amelyről a bányászok ajkáról annyi panasza hangzik fel.

Hogy McAlister alaposan végig tanulmányozta a helyzetet, hogy csakugyan meggyőződést a vasut, hogy a bányáktól a szénét mindig olcsóbban veszi, mint nagy fogyasztó, mint a helyleges piaci ár. Rendszerint 10—20 százalékkal kapják olcsóbban a bányáktól a vasutakat a szénét mint bármely más fogyasztó.

Miután pedig a vasut nagy tömegben veszi a szénét és miután a vasut az, amely elsősorban leszorítja a szén árát kétségtelen, hogy a szénárak ki alakulása legtöbb esetben attól függ, hogy mit fizet a szénért a vasut.

A bányák és vasutak tehát látszat szerint tulajdonképpen elletéses érdekűek képviselői, ha a bányászok és a vasutársaságok két különböző tőkecsoport érdekűekbe tartoznának. Csak hogy nincsen ily. A vasuti és a bányászok végeredményben egy és ugyanazon tőkecsoport birtokában van és így egy a vasutak mint a bányák egy és ugyanazon tőkésök érdekeit szolgálják.

Ezért nem szervezkednek a bányák a vasutak ellen, hogy a szénért tisztességes árat fizessenek a vasutak. Ezért szorítják mind lejjebb és lejjebb a szénárakat a vasutársaságok és ezért fogyasztják a szervezetlen bányák szénét nagy tételekben, mert nem akarják hogy a magasabb szénárakból a bányászoknak is jusson valami kis rész. Már pedig ha a bányák többet kapna a szénért, úgy a bányászoknak is tisztességesen fizetést kellene adni, a bányákon elérendő haszonból egy kevés tehát a bányászoknak is esne, ez pedig nem tetszene a bányák és a vasut részvényeinek urainak.

Ez az igazi oka, amiért a vasutak nem fizethetik meg tisztességesen a bányák szénét és ezért állnak tehetetlenül a vasutak akaratával szemben a bányák és ezért kell a bányászoknak koplalni és nélkülözni és a nehéz munkájukért a semmiért alig többel megelégedni.

Ez az igazi oka, amiért a vasutak nem fizethetik meg tisztességesen a bányák szénét és ezért állnak tehetetlenül a vasutak akaratával szemben a bányák és ezért kell a bányászoknak koplalni és nélkülözni és a nehéz munkájukért a semmiért alig többel megelégedni.

McAlister new yorki újságíró a west virginiai bányászok helyzetéről meg akarván győződni, teljesen váratlanul és titokban végigjárta a bányavidéket, úgy, hogy személyazonosságát nem árulta el. Tudta azt, hogy a társaságok megakadályozták őt munkájában, vagy pedig a dolgokat hamis világításban tárnák elő, azért úgy ment végig a bányatelepeken mintha munkakereső bányász volna és személyesen győződött meg, milyen is a bányász élet a szervezetlen bányákban, amelyről a bányászok lapjai annyi szépet és jót regélnek, s amelyről a bányászok ajkáról annyi panasza hangzik fel.

Hogy McAlister alaposan végig tanulmányozta a helyzetet, hogy csakugyan meggyőződést a vasut, hogy a bányáktól a szénét mindig olcsóbban veszi, mint nagy fogyasztó, mint a helyleges piaci ár. Rendszerint 10—20 százalékkal kapják olcsóbban a bányáktól a vasutakat a szénét mint bármely más fogyasztó.

Miután pedig a vasut nagy tömegben veszi a szénét és miután a vasut az, amely elsősorban leszorítja a szén árát kétségtelen, hogy a szénárak ki alakulása legtöbb esetben attól függ, hogy mit fizet a szénért a vasut.

A bányák és vasutak tehát látszat szerint tulajdonképpen elletéses érdekűek képviselői, ha a bányászok és a vasutársaságok két különböző tőkecsoport érdekűekbe tartoznának. Csak hogy nincsen ily. A vasuti és a bányászok végeredményben egy és ugyanazon tőkecsoport birtokában van és így egy a vasutak mint a bányák egy és ugyanazon tőkésök érdekeit szolgálják.

Ezért nem szervezkednek a bányák a vasutak ellen, hogy a szénért tisztességes árat fizessenek a vasutak. Ezért szorítják mind lejjebb és lejjebb a szénárakat a vasutársaságok és ezért fogyasztják a szervezetlen bányák szénét nagy tételekben, mert nem akarják hogy a magasabb szénárakból a bányászoknak is jusson valami kis rész. Már pedig ha a bányák többet kapna a szénért, úgy a bányászoknak is tisztességesen fizetést kellene adni, a bányákon elérendő haszonból egy kevés tehát a bányászoknak is esne, ez pedig nem tetszene a bányák és a vasut részvényeinek urainak.

Ez az igazi oka, amiért a vasutak nem fizethetik meg tisztességesen a bányák szénét és ezért állnak tehetetlenül a vasutak akaratával szemben a bányák és ezért kell a bányászoknak koplalni és nélkülözni és a nehéz munkájukért a semmiért alig többel megelégedni.

Ez az igazi oka, amiért a vasutak nem fizethetik meg tisztességesen a bányák szénét és ezért állnak tehetetlenül a vasutak akaratával szemben a bányák és ezért kell a bányászoknak koplalni és nélkülözni és a nehéz munkájukért a semmiért alig többel megelégedni.

MAGYARORSZÁGI HIREK

Az apám hatvanöt éves volt, mégis megölték a kelenföldi laktanyában...

Az ember, akinek az apját megölték: Szőke Zoltán, a Náci faipari vállalat börtörtör-szági telepeinek egyik vezetője; itt ül előttem. Bal karja az asztalon könyököl, a tenyere a sűrű fekete haj alatt a homlokát támasztja, a jobbja ideges indulatból a vörös bársony asztalterítőn.

Hát elmondom, kérem, — szakad fel belőle mélyen a szó, hosszú, emlékező, gyöttrő csend után. A tenyere lecsuszlik lassan homlokáról az arcára és ujjai mint ótágu legyező borulnak rá, visszaidézett képek elől csukott pillákkal menekülő szemre.

Az apám hatvanöt éves volt és mégis megölték a kelenföldi laktanyában. Megölték... ma sem tudom, miért. Senki sem tudja. Éjszaka tisztek jöttek érte, autót elhurcolták. Sohasem láttuk többet. Három hónap múlva kifogták a Dunából... Tízta két szemű, fehérszakállú aggastyán volt. Mint egy galamb. A legderűsebb, a legboldogabb öregséget lopták meg, a megbékélt, várt halált, a csendes elalvást, fájdalmat nélküli átszibbadást egy más világba: ezt vették el tőle. Borzasztóan halt meg. Nyakát...

Elfullad egy percére. A szája széle megremeg, az orrcimpái lihegve tágnak, az arc megfakul és dobogó ujjai ökölbe csomósodnak össze.

A nyakát... a nyakát... tizenkét centiméter hosszúságban vágják át, az ereit megnyitották, a kezét megkötötték, a testét egy másik hullával összedrótózták, kövekkel megrakott hátságokot kötötték rájuk és beledobták a Dunába... Mellett verte a szakállát, fényes, fehér, mint az ezüst. Hatvanöt éves volt...

Az öt Vitriol-fü és az apjuk.

A hangja csendesebb elbeszélésre csitul:

Az édesapám, Vitriol Ábrahám. Budán lakott, a Kruspér ucca 5-7. számú házban. Harminc évig kereskedő kis hevesmegyei faluban. Fűszeres boltban szatocskodik egy életen át, méri a krajcárért sötétpaprikát, fél kiló lisztet hajnaltól éjfélig, garast garasra rak, kupa-porgat, gyűjt, robotol; mégis, hogy öregségére felhozzuk Budapestre, szegény ember, mint amikor elkezdte az életét. Öten fiait tartjuk el, édesanyánkkal együtt, nyugalmas, harc nélkül, a pihenő öregséget teremtnék nekik. 1914-ben mind az öt testvérét bevonul. Apám, anyám hadisegélyért jár és tiszti fizetésünket hozza a posta: Galiciából, Belgrádból, Plave mellől. Ebből élnek az öregek. Az öt fiú közül kettő már az első évben hősihalált hal. Az egyik öcsém Böhm-Ermolli közvetlen környezetéhez tartozott, a tábornok Gerő ezredes, a 6-osok parancsnoka utján apámhoz eljuttatott levélben fejezi ki őszinte részvétét. A másik öcsém Erdély védelmében román fogságba esik és éveket tölt valahol Galac környékén. A bátyám és én, sebesülésekkel, vitézségi érdemekkel utolsó napig a fronton; csak 1918 november végén kerülünk haza leszeregni és felelni a négy vé-

res esztendő... De úgy látszik, nem kínlódtunk eleget, a két hősi halott, a fogoly, a két harcos: kevés, szenvedéseinkkel nem tudtuk megváltani apánkat a kinhalástól... Egy év múlva megölték...

Négy katona — éjjel egy óraker

— 1920 január 29-én, éjjel egy óra tájban csöngöttek. Apám-anyám a belső, én bátyámmal a külső szobában alszom. A csengő sikít. Álmomból ébreszt, ijedten ugrom ki az ágyból, papucs, télikabát után motózkok. Apám nyugodt, boldog horkolását hallom, a zárt ajtón keresztül. Valamit motyogott is álmában. Tíz perc múlva autó robogott vele a kelenföldi laktanya felé...

A csengő újra berreg türelmetlen sürgetéssel, majd pillanatok múlva dühös lábak rugják az ajtót és öklök rángatnak a kilincsen.

—Hé, mi lesz már, kinyitni! Az előszoba üvegajtóján négy katona árnyéka feketedik. Megijedtem. Remegő ujjakkal fordítom a kulcsot...

— Vitriol Ábrahámot keresem — mondja a belső hadnagy. — Elviszem... és indul befelé.

Eljé áitok. — Mit akarnak az édesapámtól?

— Kommunista. Fegyvert szállított a románoknak. Letartóztatom.

— Milyen parancsra? — Ne kérdezzon olyan sokat, még jó dolga van... Hol az öreg?

A bátyám hálóingben ront ki az előszobába:

— Az apám hatvanöt éves. Gyenge öreg ember. Nem vétett senkinek. Éjszakának idején nem huzhatják ki az ágyból. Nem engedem... és megállt a szoba felé nyíló ajtóban, szétvetett lábakkal, mint a cövek.

A hadnagy keze izgatott sírtárogással csattan a revolvértá-

ka nyers bőrén és a Frommer hideg vasa már ott villan a bátyám orra előtt. A három kis sörös is — két alhadnagy, egy tizedes — revolvértárolt és fenyegető sorfalat áll a tisztháta mögött. A hadnagy félreléki a bátyámat, szélesre tárja az ajtót — és az első szoba közepén ott áll apám cipőben, nadrágban, öltözködés közben. Sza-kállá csillog a villany fényében. A tiszte meghökken és leereszti az előremerevedett revolvért. Csak áll, szótlanul, mint aki megnémult. Nézi az öreget, a szakállát, évek súlyától görbült hátát, roggant térdeit. Az apám nyugodtan gombolja az ingét és szája körül felragyog drága, bősles bibliai mosolya.

— Elmegeyek a hadnagy ural, ártatlan vagyok, nem csináltam semmit. Majd megmondom bent is az uraknak és hazaengednek. Egy óra múlva itt-hon vagyok. Ezért nem érde-mes veszekedni a hadnagy ural. Csak feküdjetek le nyugodtan...

Felöltözik, belebukik a bundájába, zsebébe teszi a tárcáját, mellényzsebébe az aranyórát csusztatja...

A tisztek viszik az apámat. Az anyám sir a hálószobában:

— Papa, ne menj el... papa ne menj el... Mit akarnak ezek tőled? — és vergődik a párnák között tehetetlen kétségbeesésben.

Az apám nyugtatja, mosolyog, a fejét simogatja és sürgeti a hadnagyot. Mi tovább ellenkezőnk... Csak akkor engedjük el, ha vele mehetünk... De az apám hallani sem akar kérésünkről. Kézzel-lábbal intget a hadnagy háta mögött... nem, nem... és a tiszte előtt szóval is százszor magyarázza: ártatlan öreg ember... hatvanöt éves... baj nem érheti... nem úgy, mint a fiatait... hang sulyozza, aláhuzza... fiatallemberrrel könnyen baj történhet... de kinek kell a hatvanöt éves ember... na nem igaz... ezért legjobban lesz, ha ti nyugodtan itthon maradtok a mam-ma mellett... én majd elmegeyek a hadnagy ural békésen, barátságosan, veszekedés nélkül...

De mi nem tágitunk. A hadnagy végre beleegyezik, bólint. Az arca komor és sötét. Az apám bucsuzik anyámtól. Szájon csókolja. Indulunk. A szakaszevezető és az egyik alhadnagy elől, utánuk az apám, mögötte a másik alhadnagy és a hadnagy. Mind a négyfél revolvér és mind a négy fegyver az apám mozgását célozza...

A napot anyám betegágya mellett töltjük. Ideglázban fekszik, félrebeszél. Este jelentkezik a detektív és visszaadja a megbízatást. A nyomok a kelenföldi laktanyába vezetnek... nagyon sajnálja, de nem dolgozhat tovább... kényes ügy, veszedelmes... nős ember, gyerekei vannak... megérthetjük. Megértettük...

A foglár, a miniszterelnök és a belügyi államtitkár

Nekünk nem volt mit veszteni. Megyünk ki a laktanyába. A kapuőrrel sok ügyvel járunk, a főépület folyosóján ténfergünk, talán találunk valamit, aki látta... tudja. Késő este, sehol senki. Végre valamit, tisztelhetetlen. Öles, lombo, erős, mint a medve. Ordít:

— Hogy kerültek ide, hogy jöttek be a kapun? Azonnal jönnek velem a nyomozó osztályhoz.

Bevezet egy századoshoz. A bátyám beszél.

— Biztosan kommunista bírtang volt, ha letartóztatták... Nálunk nincs, de majd kinyomozzuk, hogy hol van...

Jegyzőkönyvet vesz föl és a tisztelhetetlenséggel a kapuig ki-dokorra bizza anyámat és roha-nunk le a melléklépcsőn az ud-varra a tisztek után. A kapu-alatt a hadnagy ordít, szeges bakkancsa toporzékol a keramiton.

— Kinyitod, az anyád istenit...

A ház mesterné — Ambert Józsefné — hangja bátran pat-tog vissza:

— Nem nyitom. Nem engedem elvinni a Vitriol bécst. Mit akarnak az ilyen öreg ember-től. Nem vétett az senkinek.

— Bűdös paraszt, nyisd ki a kaput...

— Az öreg Vitriol nem katona. Maguknak semmi közük hozzá. Küldjenek érte rendőrt, annak kinyitom...

A hadnagy ráfogta a revolvért, az asszony elnémul és morogva nyitja az ajtót...

Mire leérünk és kifordulunk az uccára, autó robog a szomszéd ház előtt. A reflektor éles fénye hasítja az ucca sötétjét. Elvitték...

Rendőrség és magádetektív. Utána. A ziháló tüdő nem

birja sokáig a futást, a láb csuszlik a síkosra fagyott aszfalton: az első sarkon elvesztjük a kocsi. Csak a motor zaja hallatszik nagyon messziről az éjszakában.

Gyerünk a Gellért-szállodába, a fővezérségre. Az inspekción tiszte álmos. Sajnálom, nem hozzánk tartozik... a városparancsnokságra tessék a Budapest szállodába...

Vágtában oda. Fiatal tiszte fogad. Emberséges és készséges... nyugodjanak meg kérem. Nem történhet semmi baj. Hírszen hatvanöt éves emberről van szó. Reggelre otthon lesz. Végtelefonálja az összes kaszárnyákat, katonai fogdákat ott előttünk. Vitriol Ábrahámot nem ismerik sehol, letartóztatásban nincs, az éjszaka nem hoztak be senkit...

Tovább a főkapitányságra. A központi ügyeleten jegyzőkönyvet vesz fel a kapitány.

Majd holnap az eltűnési csoporthoz kerül az akta és megindul a nyomozás.

Holnap? Minden perc drága. Most, azonnal. Lehet: reggel már késő...

Sajnálom, nincs emberem hozzá...

A bátyám ordít, asztalt döntget, követelődzik, fenyeget, is-tent, embert káromol; a kapitány nyugodtan mosolyogva csillapít és elgarettázik...

Valaki félrehív. Detektív, nyugodjunk meg. Csillapítsam le a bátyámat. Kérjem meg a kapitányt, engedje meg, hogy az éjszakát a központi ügyelet töltsük. Nem ajánlja, hogy hazamenjünk.

Reggel hatkor felverünk egy magádetektívet. Keresse az apámat...

A napot anyám betegágya mellett töltjük. Ideglázban fekszik, félrebeszél. Este jelentkezik a detektív és visszaadja a megbízatást. A nyomok a kelenföldi laktanyába vezetnek...

nagyon sajnálja, de nem dolgozhat tovább... kényes ügy, veszedelmes... nős ember, gyerekei vannak... megérthetjük. Megértettük...

A foglár, a miniszterelnök és a belügyi államtitkár

Nekünk nem volt mit veszteni. Megyünk ki a laktanyába. A kapuőrrel sok ügyvel járunk, a főépület folyosóján ténfergünk, talán találunk valamit, aki látta... tudja. Késő este, sehol senki. Végre valamit, tisztelhetetlen. Öles, lombo, erős, mint a medve. Ordít:

— Hogy kerültek ide, hogy jöttek be a kapun? Azonnal jönnek velem a nyomozó osztályhoz.

Bevezet egy századoshoz. A bátyám beszél.

— Biztosan kommunista bírtang volt, ha letartóztatták... Nálunk nincs, de majd kinyomozzuk, hogy hol van...

Jegyzőkönyvet vesz föl és a tisztelhetetlenséggel a kapuig ki-dokorra bizza anyámat és roha-nunk le a melléklépcsőn az ud-varra a tisztek után. A kapu-alatt a hadnagy ordít, szeges bakkancsa toporzékol a keramiton.

— Kinyitod, az anyád istenit...

A ház mesterné — Ambert Józsefné — hangja bátran pat-tog vissza:

— Nem nyitom. Nem engedem elvinni a Vitriol bécst. Mit akarnak az ilyen öreg ember-től. Nem vétett az senkinek.

— Bűdös paraszt, nyisd ki a kaput...

— Az öreg Vitriol nem katona. Maguknak semmi közük hozzá. Küldjenek érte rendőrt, annak kinyitom...

A hadnagy ráfogta a revolvért, az asszony elnémul és morogva nyitja az ajtót...

Mire leérünk és kifordulunk az uccára, autó robog a szomszéd ház előtt. A reflektor éles fénye hasítja az ucca sötétjét. Elvitték...

Rendőrség és magádetektív. Utána. A ziháló tüdő nem

pitani, hogy kik és hova tartoznak azok a tisztek, akik elvitték...

Két összedrótózt dunai hullá

Április elején néhány soros hírt jelent meg a pesti lapokban. Ki tud róla? A Duna Or-das község határában két összedrótóztott hullát vetett a partra. Az egyik 60-65 év, a másik 28-30 év körüli férfi holttestét-nek látszik. Az idősebb nyaka átvágva, erei megnyitva, a fiatalabb férfin "külsérelmi nyomok" nincsenek. Mindössze: hátságokot szíjaztak a hátára, kilós kövekkel. A személyleirásról édesapámra ismerünk.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

Április hetedikén leutazom Or-dasra. Már eltemették az "ismeretlen hullát", Dunapataj-on a zsidó temetőbe. A jegyző utasítást szerint Kalocsára megyek át, hogy az ügyességen a hullá exhumálását kérjem.

ismeretlen katonatiszt, kik kar-batalmi kirendeltséghez tartozóknak adták ki magukat és felszólították édesatyját, Vitriol Ábrahámot, hogy kövesse őket. Édesatyja e felszólításnak tiltakozás nélkül eleget tett.

Miután attól tartott, hogy 64 éves, beteges édesatyját politikai jellegű följelentés miatt vitték el és nem tudta, hogy hová vitték, kérte, hogy hollétét állapítsák meg.

Az államrendőrség által meg-ejtett nyomozás szerint Vitriol Ábrahámot m. kir. 1. számú volt vadászszázalój (Prónay) nyomozóosztályától egy négytagu tiszti járőr a budapesti uton levő, volt 29-es honvéd-laktanyába kísérté, ahol Kiss János dr. főhadnagy parancsára az egyik fogda helyiségébe zárták be. Onnan Vitriol — másnap éjjel, mikor többedma-gával egy másik épületben lévő fogdahelyiségbe kísértetett, megszökött.

— Tessék. Itt van: a vad, amely miatt apámnak meg kellett halni. Névtelen följelentés.

"A zászlóaljparancsnokság a följelentést kiadta a zászlóalj-nyomozó osztálynak további eljárásra.

(Folytatás a 8-ik oldalon)

A hűnlajstrom

"Ezen nyomozás során sem a járőr tagjainak neve, akik Vitriol lakásáról kísérték, sem pedig ennek tartózkodási helye kipuhatolható nem volt.

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

A folytatott eljárás során megállapítást nyert, hogy Vitriol Ábrahám ellen 1920. évi január hó 26-án a m. kir. vadászszázalójhoz följelentés érkezett, mely szerint nevezett kommunista érzelmű, ki az 1919. évi június 24-iki ellenforradalom alkalmából megfenyegette

MAGYAR Bányáplézek Meséi

Hotel Red Star

Írta: FÜLÖP ILONA

(Folytatás)

Ugy járkált Sándor napokon át a szállodában, mint kakas a szemétdombján. Esténként iszogatót is, be is hívott pár lányt a szobába, danolgattak, táncoltak, duhajkodtak s hogy nem valami finom nyelven folyt a beszéd, az elképzelhető. Sándor meg is szorongatta a lányokat, nagyokat cuppantott a kifestett képükre, de az ilyen házban ilyesmi nem számít. Még Ágnesnek sem számított. Örült, hogy friss jókedvében látja az emberét. Még maga is közéjük ült pár kis percre s Sándor enyelgéséből is csak azt látta, hogy olyan embere van neki, akit szívesen fogadna babájának akármelyik lány, még a legfiatalabb is, még az is, aki olyan fiatal, hogy akár a lánya lehetne...

Persze, amíg Ágnes is velük volt, a lányok tartózkodóbbak voltak, mihelyt azonban kihuzta lábát a szobából, egyszerre két lány is odatelepedett Sándor ölébe és udvaroltak neki. Nem csak azért, mert Sándor volt a gazda, hanem azért is, mert Sándor szép legény volt, aki értett a nőkhez. S a lányoknak is jól esett hancurozni néha valakivel jószántukból, saját kedvükből, parancsok és fizetségek nélkül.

Sándor a nagy büszkeségtől nem bírt magával.

—Na lányok, melyik lesz az én babám?
—Én, én, én — kiabált mindegyik.
—Nem is kell, hogy maga fizessen, mondta Ida, egy szőke fiatal lány. — Magát jószívűből is lehet szeretni.

—Elmég innen, te rongyos — mondta egy tömzsi vöröshajú lány. — Mit akarsz te te taknyos. Te vagy itt a legutolsó, a te neved hallgass. Én vagyok itt a legrégibb lány, nekem van a legtöbb jussom.

—Éppen azért nem kellessz, mert te vagy itt a legrégibb. Nekem a legfiatalabb kell. A tömzsi erre lenért egy pofont Idának, aki viszont belekapaszkodott a másik kocor. Vörös hajába.

Sándor boldogan, kacagva, biztatva nézte, hogy ezek a lányok összemarakodnak érte. A többi lány is visított a mulatságtól, a szőke és a vörös meg tépték, cibálták egymást, mindaddig, amíg Ágnes be nem jött a nagy lármára:

—Mi az, mit csináltak itten? Mi ez a láрма, nem kocsma ez, hogy így ordítsatok — és ő is adott egy pofont a szőkének.

Amikor a lányok kitakarodtak a szobából,

a szőke még odasugta Sándornak:

—látja, két pofont is kaptam magáért...

A szőke Ida megkapta a pofonok ellenértékét, mert a tréfálkozásból komoly dolog lett. Sándor arra gondolt, hogy ha valaki legény, hát legyen legény. Mit ér az ő legénysége, ha csak úgy szavakkal fecserlik. Itt vannak a lányok szem előtt, igazán válogathat bennük kedvére. Fiatal is van, idősebb is, kövér sovány, szőke, barna. Igaz, hogy nem valami rendes lányok, egyik-másik kicsit nagyon is ki van játszva, de azért legalább nem kezdők. Értik a szerelmet, minden fortélyával. Tudnak bánni a legénnyel, hiszen ez a kenyérük, fizetést kapnak érte. Ebből élnek.

A szőke Ida, aki a legfiatalabb volt köztük, babája lett Sándornak. Megszerette Sándort, de egyébként keservesen fizetett ezért a szerelméért. A többi lány legszívesebben kikaparta volna a szemét. Minden lány őt marta s Ida tudta már, hogy sokáig nem lesz maradása a Hotel Red Starban. Panaszkodott is Sándornak:

—Nézzé Sándor, ezek a lányok folyton engem macerálnak. Biztosan megmondják az asszonyoknak is, aztán én mehetek a fenébe. Kipofozz innen.

Sándor nevetve szorította magához a lányt:

—Ne félj addig, amíg engem látsz, én vagyok itt az ur, nem az asszony. Addig, amíg én akarom hogy itt maradj, addig te nem mész el innen. Előbb vágom ki az egész bandát, minthogy téged elengedjelek.

Sándor megfenyegette a lányokat is. Megígérte mindenkinek, hogy kidobja innen pár pofon kíséretében, aki valaha egy szót mer árlakodni Idára. Titokban azt is megmondta a lányoknak, hogy jó lesz, ha befogják a szájukat, mert hiszen rájuk is kerülhet a sor, hiszen nem esküszik ő össze Idával, nem fog vele élni örökké. Viseljük magukat tisztességesen mert csak akkor várhatjuk el, hogy rájuk se árlakodjon senki, ha ők kerülnék sorra.

De az asszony mégis megtudta. Sándor tulzába vitte a dolgot. Egyszer egy vendég jött és csak az Ida lány volt szabad. Annak pedig nem tetszett a vendég. Sándor is ott ült az asztalnál és kijelentette, hogy egyelőre nem gondoskodhatnak a vendég szórakoztatásáról.

—Itt van az Ida — mondta az asszony

és angolul hozzáette a vendégnek: szép szőke lány.

—Hagyd békében az Idát — mondta Sándor.

—Már miért hagynám — felelt vissza Ágnes. — Hát mit gondolsz, miért tartom, talán disznok?

—Fiatal lány, ne dolgozzon annyit.

Ágnes egy pillanatig ránézett Sándorra, aztán harsány kacagásban tört ki:

—Na, ilyet még nem hallottam. Sokat dolgozik egy lány? Na ez jó. Hát akkor minek jön ide. Menjen a zárdába, ha megárt neki, a kis angyalnak...

És Ágnes dülöngélt a kacagástól.

—Én nem akarom, hogy mással menjen — mondta Sándor szigorú szemekkel.

A vendég közben bement a szobájába.

—Te nem akard? — kérdezte Ágnes és

alig akart hinni a fülének. — Hát kicsodád neked ez a lány?

—Semmi közöd hozzá — felelte Sándor durván — én nem akarom s aztán punktum.

Sándor szemében féls fényesség ragyogott, Ágnes nem mert sokat visszabeszélni nem mert kiabálni, pedig legszívesebben a tintatartót vágta volna a fejéhez.

—Ugy, te nem akard? — felelte Ágnes folytatólag hangon — Szóval, te nem törödsz az üzlettel?

—Elég, ha te törödsz — felelte Sándor nyeglén.

—Ugy — mondta Ágnes és összehuzta a szemét — hát akkor törödni is fogok. Nem fogok elszalasztani egy vendéget. Ha a te Idád nem mehet be hozzá, majd bemegyek én.

És Ágnes elindult az új vendég szobája felé. Biztosra vette, hogy Sándor visszatartja, hogy megretten még a gondolatától is annak, hogy Ágnes hűtlen legyen hozzá. De Sándor nem tartotta vissza, csak utána kiáltott gunyosan, csufondárosan:

—A vendég nem valami jól jár...

Ágnes iszonyu dühös volt. Szavak nem tudták kifejezni a mérgét. Gondolta, azzai állhat igazán bosszút Sándoron, ha bemegy az új vendéghez. Be is ment.

Sándor felhuzta a vállát. Nem törődött a dologgal és bement Idához.

* *

Ágnes huga, az Etel egy darabig élt a bányatelepen. Burdosokat tartott. De ke-

sesesen megbánta, hogy megcsalta a Sáfrány Pált, mert mellette volt mégis a legjobb élete. Áldott jó ember volt Sáfrány Pál, csak kicsit mulya, tedd ide—tedd oda és az a baj, hogy az ilyent az asszonyok hamar megunták. Másikülönben azonban igen derék ember volt és szépen, csendesen élhetett volna vele Etel élete végéig. Mert azt sosem tudta meg Etel, hogy Pál amugy is otthagya volna, hogy Pál nem tudott elmentálni Ágnesnek.

Etel mindent tudott Ágnesről. Pál szomorú estéken elmesélte neki részletesen, hogy hogyan ment tönkre a házasságuk attól a perctől kezdve, hogy Csohány Sándor betette a lábát a házba. Hogy hogyan vetek burdosokat, mindig többet és többet, árultak pállinkát és maguk főzték ketten: Ágnes és Sándor.

Amikor aztán Pál bement a városba és otthagya Etelt, akkor az ismerősök hozták a hirt. Tudta Etel, hogy Ágnes rossz szállodát tartott együtt Sándorral, azt is tudta, hogy Sándor otthagya s aztán került vissza hozzá újra Sáfrány Pál, amikor megtudta az ő hűtlenségét.

Most meg azt a hirt is meghozták neki, hogy razzitát tartottak a szállodában, hogy mindkettőjüket lecsukták. Eleinte Etel nem mert bemenni a városba, félt, hogy még ő is bajba kerül a rokonság révén.

Később azt is megmondták neki, hogy Ágnes kiszabadult, a szegény Pál azonban, aki bizonyosan ártatlan volt az egész ügyben, hat hónapi büntetést kapott. Azt is elmondták neki, hogy Sándor újra visszament, és együtt éltek világukat, amíg szegény Sáfrány Pál a börtönben sinylődik.

Nagyon fájt az Etel szíve Sáfrány Pálért. Minden gondolata az volt, hogy hogyan mehetne be hozzá a börtönbe, vinne neki egy kis sült csirkét, almás rétest, legalább szólna hozzá pár jó szót. Mert talán ez kell neki legjobban.

Felszedelőzködött Etel és bement a városba, hogy megkeresse a Vörös Csillagot. Megtalálta. Majdnem kidobták. Nőknek ott nem adnak szobát, legfeljebb, ha be akar lépni a bizniszbe és új nőre ott nem volt szükség.

Amikor megmondta, hogy az Ágnes testvére, beengedték Ágnes szobájába.

De a két nővér hamarosan összeveszett. Etel szemrehányást tett Ágnesnek, hogy itt

Sándorral éli a világát, amíg szegény férje a börtönben senyved, Ágnes meg leszádta Etelt azért, mert ő is együtt élt Sáfrány Pállal.

Etel Ágnesről nem tudta meg, hogyan juthat be a börtönbe, de be akart menni mindenáron. Megkérdezte, beszélhet-e Csohány Sándorral.

Bevezették Csohány Sándorhoz. Etel végignézte Sándort és azt gondolta magában:

—Hát ez az a gazember, aki tönkretette a nővéremet. De nem mert szólni semmit, amíg meg nem tudta, hogy hogyan mehet e! Pálhoz a börtönbe.

Sándor megmondta neki, merre van Pál és aztán azt kérdezte:

—Kicsodája maga annak az embernek, hogy be akar menni hozzá a börtönbe?

—Az Ágnes testvére vagyok — mondta Etel és azt hitte, hogy erre Sándor elszégyenli magát. — Jobb lenne, ha nem kérdezné. A testvérem az a szerencsétlen nő, akinek maga tönkretette az életét, aki tisztességes asszony volt, amíg magával nem találkozott.

Sándor mosolygott:

—A tisztességes asszonyból sohasem lesz rossz asszony. És az Ágnes rossz asszonynak született. Nem azért, mert velem él, hiszen szegény feje olyan szerelmes belém, hogy majd megvesz értem. Ez még nem lenne tisztességtelenség. De most már nem válogatók. Aki meg fizeti, azé lesz.

Etel sirni kezdett és kiszaladt a szállodából. Megállt az utcán és potyogtak a szeméből a könnyek. Meg volt kicsit rémülve. Istenem, ez lett az Ágnesből. Pedig milyen szép lány volt, első lány a fáluban, mindenki irigylte. Még a férjnek való legényben is válogatott. Most pedig...

És hogy megcsinált, megöregedett. Meglátszik rajta az a rossz élet, akármennyire festi magát. Mert ujnyi vastagon áll rajta a festék. Már messziről meglátszik rajta, hogy kicsoda-micsoda, amolyan jóféle.

Etel nem tudta elhinni azt, amit Sándor mondott. Letörölte a könnyeit és elhátározta, hogy mást is megkérdez, mielőtt bemenne Sáfrány Pálhoz a börtönbe. Tudnia kell az igazat, hogy tudhassa, mit mondjon az urának, hogyan beszéljen azzal az emberrel, akire annyira sajnál.

(Folytatása következik)

INDIANA ÁLLAM SZÉNIPARA

A szénipar helyzetéről Indiana államban most kerültek nyilvánosságra a statisztikai adatok.

A kimutatás szerint 1924-ben kitermeltek Indiana államban összesen 21,480,213 tonna szén, melyből a bányák saját maguk használták fel 416,000 tonnát, helyi használatra eladtak 725,000 tonnát, míg a többi elszállításra került.

Az összes bevételük a bányáknak a szénért 46,453,000 dollár volt, azaz egy tonna szénért átlagban \$2.16-ot kaptak.

COMPANYNAK ÉS A CARNEGIE COAL COMPANYNAK VOLT AZ ELŐKÉ.

A társaságok tavaly fizetési zavarba kerültek, annak dacára, hogy az üzem szépen ment. A könyvek felülvizsgálása alkalmával aztán kitűnt, hogy Bell több, mint 600,000 dollárt elsiikkasztott, mire letartóztatták.

Most tartotta meg a büntető törvényszék a tárgyalást és a bíróság bűnösnek mondta ki Bellt és ezért hat és fél évi börtönrre ítélte a sikkasztó bányabárot.

Indianában tehát egy bányásznak egy napi munkájából átlag 3 napig kellett megélnie. Így fest a bányászoknak az a sokat emlegetett gyöngyvála.

PANG A BELGA SZÉNIPAR

A belga szénipar a legutóbbi fenyegető sztrájk óta teljesen pang és csak a külföldi szén bevitelénél van egy kis változás. Az angol és holland szén behozatala ugyanis alaposan lecsökkent, ellenben a francia szén bevitelére emelkedett. Különösen a Pas de Calais szénét veszik Belgiumban.

A német szénből kevesebbet fogyasztottak Belgiumban 1925-ben, mint az előző évben. Bevittek Belgiumba Németországból 1925-ben 2,900,000 tonna szén, szemben az 1924. év 4,381,000 tonnájával. Beteg Belgium egész ipari élete és ennek élénk kifejezője a belga szénfogyasztás csökkenése.

LECSUKOTT BANYABÁRÓ

John A. Bell, mint régebben megirtuk, a Carnegie Trust

50,000 DOLLÁROS KÁRTÉRTÉSI PER A SZERVEZET ELLEN

John J. Watt a springfieldi kerületben volt a szervezetnek pénztárnok-titkára. azonban a szervezet vezetősége elbocsátotta hivatalából bizonyos okok miatt.

Watt most beperelte a szervezetet 50,000 dollár kártérítésre, amért az állásából elbocsátották és amért a szervezetből is kitessékelték.

EGY BANYATÁRSASÁG FÉL MILLIÓS VESZTÉSÉGE

A Pennsylvania Coal & Coke Company az 1925-iki üzleti évben a most közzétett mérlege szerint 461,294 dollárt veszített.

A társaság veszteségei különösen az 1925. év első három negyedében voltak nagyok és decemberben volt a legkisebb, amikor már a sztrájk folytán a társaság üzletmenete javult.

AZ ANGOL SZÉNTERMELÉS 1925-BEN

Az angol széntermelésről a végleges adatok most kerültek nyilvánosságra. E szerint 1925-ben kitermeltek összesen 246,671,400 tonna szén, ami 22.4 millió tonnával kevesebb, mint 1924-ben volt.

1924-ben kitermeltek 269,616,000 tonnát, 1920-ban kitermeltek 288,300,000 tonnát. 1919-ben kitermeltek 229,750,000 tonnát, míg 1913-ban kitermeltek 287,400,000 tonnát.

Amint ezekből az adatokból látjuk, 1921-ben volt a legkisebb termelés, a három hónapos sztrájk miatt és az utolsó békeév termelését csak az 1920. év termelése multa felül közel egy millió tonnával.

JANUÁR ELSEJÉN 54 NAPRA VOLT ELEG A SZÉNKÉSZLET

Az Egyesült Államokban január elsején 68,399,000 tonna szén volt felhalmozva, ami 54 napra elégséges lenne, ha egyáltalában nem termelnének újabb szén.

Tavaly decemberben csak 50,458,000 tonna szén volt felraktározva.

ROBBANÁS COLORADOBAN

Egy bányászt és fiát megölt s egy másik embert súlyosan megsebesített az a robbanás, mely a Colorado Fuel & Iron Company bányájában történt, a Harvey Gap bányában Rifle közelében.

A robbanás okát nem sikerült megállapítani.

PENNSYLVANIÁBAN A PUHASZÉNANYÁK 45 SZÁZALEKA SZERVEZETT

Pennsylvániában a puhaszén bányák 45 százaléka szervezett bánya, míg a bányák 55 százaléka open shop bánya.

A keményszenstrájk megállította a bányatársaságoknak azt a mozgalmát, melynek célja volt, hogy a bányákat open shop alapon dolgoztassák, mert a keményszen hiánya miatt a pennsylvániai bányák olyan árat kaptak a puhaszénért, hogy fáját bevallásuk szerint, meg tudják fizetni a szervezett bányászok megállapított bérét.

LEÉGOTT SZÉNMOÓSÓ

A Weston, Dodson & Co. társaság szénmosója Deibler, Pa.-ban leégett.

UJ BANYA ALABAMÁBAN

Jasper, Alabamában egy új bányát nyitnak. Jasper alatt állítólag kitűnő minőségű és vastag szénerek húzódnak el.

A CHANDLER BANYA MEGEGYEZETT A SZERVEZETTEL

A Chandler bánya, Indianában megegyezett hosszas tárgyalások után a szervezettel és a bányában szervezett bányászokkal kezdte meg a munkát. A Chandler bányában 100 ember szokott dolgozni.

SZTRÁJK A DOMESTIC BANYÁBAN

A Domestic Fuel Co. No. 3. bányájában Croweburg, Kansasban sztrájkba mentek a bányászok, mert a társaság a szervezett bányából open shop bányát akart csinálni.

A társaság ugyanis szerveztelen munkásokat is felvett és akart alkalmazni a bányában, ami ellen a szervezett bányászok tiltakoztak. A társaság azonban nem törődött a tiltakozással és még újabb szerveztelen bányászokat állított munkába. Erre a szervezett bányászok sztrájkba mentek. A tárgyalás folyik a megegyezés érdekében.

KÉT BANYÁSZT ÖLT MEG EGYSZERRE A TETŐSZAKADÁS

A Cookeril bányában, Kansasban két bányász, Robert Bertino és Pete Medos egy új járatot nyitottak, mikor egyszerre megindult a fejük felett a tető és a két bányászt halálra szúrtotta.

A bánya a Ryan-Ready Coal Co. tulajdona.

ELPUSZTULT SZÉNÜZŐ

A Zenith Furnance Company szénüzója, Duluth, Minn. ban elpusztult.

A szénüzóban rövidzárlat miatt tűz ütött ki, mely belekapott a közelében felhalmozott szénkészletbe is.

A tűz által okozott kár meghaladja a 75,000 dollárt.

TÜZ BOONVILLE

A Bosse Coal Company bányájánál Boonville közelében Indianában a bányafórman házban tűz ütött ki, mely elpusztította az egész épületet.

Ugyanakkor legett a Yanketown közelében lévő bányamosóháza is.

A vizsgálat megállapította, hogy a tüzet mindkét helyen gyújtogatás okozta.

A Magyar Bányászlapot bányászok írják, bányászoktól, bányászoknak.

Jó Borotválás

tökéletes kényelmet jelent, mert kitűnő, élesre fent pengét feltelez. Ön mindennap biztosíthatja magát a kényelmet, ha használja a

Valet Auto-Strop Razor

—Önmagát feni

—\$1-TÓL \$25-IG

THE BERWIND BANK
BERWIND, W. VA.
A legerősebb bank a vidéken.
ALAPTŐKE, TARTALÉK ÉS FEL NEM OSZTOTT NYERÉSÉG \$200,000.00.
A Federal Reserve Bank tagja.
Elfogadunk pénzt betét vagy csekk számlára. — Utazási csekkok.
PÉNZT KÜLDÜNK a világ minden részébe.
HAJÓJEGYEKET eladunk a legjobb vonalakra.
BETÉTEK UTÁN 3 SZÁZALEK KAMATOT FIZETÜNK.
Forgalmunk 1,250,000 dollárt.
Ha ön erős bankban akarja pénzét tartani, akkor azt helyezze el a mi bankunkban.

Bányaplézról--Bányaplézre

Tisztelt Szerkesztő ur.

Tudatom, hogy itten nagy robbanás volt a Perkins társaság bányájában ott, ahol jelenleg én is dolgozom és a robbanás alkalmával benn is voltam a bányában, de az Isteni Gondviselés megmentette életemet.

Több társammal együtt dolgoztunk a bányában, amikor egyszerre egy nagy robbanást hallunk, melyet mindjárt követett egy másik.

A halál szele csapott meg bennünket és 18 társammal együtt, az emberek után kiáltozva, rohantunk kifelé a bányából.

Csakhamar azonban fojtó, mérges füst borította el az egész bányát és mi sem nem láttunk, sem nem hallottunk, csak egymást húzva, vonszoltuk előre magunkat, abban az irányban, amerre tudtuk, hogy a menekülés útjának kell lenni.

A sűrű fojtó füst csakhamar elkábított bennünket, néhányan leroskadtak közülünk, de azokat, dacára annak, hogy mi magunk is alig bírtuk vonszolni magunkat, huztuk amennyire erőnk tellett.

Ki írhatná le a mi lelki állapotunkat, a sötétségben botorkálva, amikor egy lélegzetet sem tudtunk venni, mert a nehéz füst betöltötte a bányát. Ugy haladtunk roskadozva, a sötétségben, mint a vakondok és az alatt a pár perc alatt végigszenvedtük a halálfélelem minden borzalmát.

Már csak pár lépés hiányzott a szabadságtól, mikor ismét többen lerogytak a fojtó füstben és sötétségben.

Az én lábaim is már felmondták a szolgálatot, de eszembe jutottak a hozzátartozóim és abban a pillanatban új erőre kaptam és végső erőfeszítéssel kijutottam 18 társammal együtt a bányából, ahonnan a sűrű füst, mint fekete gyász jele gomolygott elő.

Mikor a kijáratot elértük, örömkriáltásban törtünk ki és hogy mit éreztem, azt toll le nem tudja írni, nyelv el nem tudja beszélni.

Lelkem, szívem megfájdult a borzalmas uttól és már annyira fártuk és el voltunk készülve a halálra, hogy amikor aztán megmentettnek éreztük magunkat, csak kitört belőlünk a sírás és meglett ember létünkre nullottak könnyeink, mint a záporosó.

Mit érezhet az ember, ki tudja azt elképzelni, aki szembenézett a halállal, aki már el volt készülve, hogy útját a végöréjé, aztán még is megmenekül és akkor hozzák sorba bajtársait, akikkel még pár perccel előbb együtt dolgozott a bányában s akik ép úgy menekülni próbáltak, mint ő, holtan, sebesülten, összeroncsolva, összeesve, megfulladva.

Igy voltam én is. A halálból való megmenekülésem után ott maradtam a bányaszájánál a síró, zokogó, jajveszékélő asszonyok, gyermekek között és közben hozták ki egymásután azokat a szegény, lenézett, megvetett bajtársaimat, kit holtan, kit halálra sebesülten. És elképzeltem, hogy ezek a piszkos, vérről átitatott ruhájú emberek, az én bajtársaim, akik a nap minden percében kockára teszik életüket százezerszárra és ezért az önfeláldozó, nehéz, nagy munkáért, csak legyalázást, éhbért, szűkös, pinciny kenyeret kapnak és nélkülözés, nyomor az osztályrésük.

Hiszen ezek előtt az emberek előtt, akik itt most kiterítve fekszenek s akik a munka harcterén elesetek, mert védelmükről nem gondoskodnak eléggé, mert a profitérdek kiteszi őket

szükségtelenül is a szerencsétlenségeknek, ezek előtt az emberek előtt, ha az emberiségben volna igaz szív és lélek, tisztelettel kellene leborulni, mert ők életüket adták azért, hogy a világ kereke forgásához az emberiség életéhez szükséges fűtőanyag az emberiség rendelkezésére álljon.

És ezek előtt a holttestek előtt kellene magukba szállani azoknak, akik a szerencse szerkére felkapaszkodtak és onnan nézik bajtársaink küzdődéseit.

Itt a holttestek mellől láthatják meg, hogy mi a bányász, mi a bányász mesterség. Vajjon akadna-e egy is azok közül, akik a bányász mesterséget oly nagyon irigyléreméltónak tartják, aki elcsérelné életét ezekkel a szomorú, csendes emberekkel, akiknek megmerevedett arcvonásairól, tehát még holtuk után is leri a sok szenvedés, amin keresztül estek, akiknek ruháján, kerges tenyerén széntől befeketített arcán, látható, miként nemesíti az embert a munka. Éhbér, koplálás a munka jutalma, hogy aztán végezetül még életét is elrabolják.

Itt ezeknek a bajtársaknak a holttesténél ismerjük el Isten és Ember előtt, hogy a bányász megérdemli az emberi sorsot, hogy a bányásznak nehéz, verejtékes munkájáért tisztességes bér jár és hogy, mindennek felett, a bányászt meg kell védeni munkája közben, hogy ne járjon úgy, mint a féreg, melyet a hatalmasok taposnak el, ha utjukba akad.

Ki tagadhatja le, hogy a bányász életét kockáztatja a társadalom jólétéért?

Hát ha nem lehet ezt eltagadni, és vajjon van-e bátorsága eltagadni ezt valakinek, amikor itt a bajtársak holttestei ennel a soránál állunk, miért nem indul, gerjed fel szívük jobbik érzése és miért nem akarják a bányászokat abban a sorsban részesíteni, amit munkájuk után megérdemelnek?

A bányász is Isten teremtménye és mindnyájan azok vagyunk, akár biborba, bársonyba öltözködünk, akár rongyos ruhában vagyunk, akár kunyhóban élünk, akár aranyozott márványpalotában.

Tehát ha mindnyájan egy Isten teremtményei vagyunk, miért nézik le azt, aki nehéz munkában robotol és a társadalomnak hasznára van, azok, akik ápolít kezükkel még hozzáérni sem kívánnak azokhoz, akiknek kezük azért kergesedett meg, azért durvult el, mert dolgoztak értük, hogy ők ápolhassák magukat, hogy ők pompázhassanak, akiknek vére hull azért, hogy ők palotákban lakhassanak.

Hiszen, ha egyszer megáll az a piszkos, eldurvult kéz, hiszen ha egyszer lerogy az a piszkos ruhába burkolt, görnyedt test, akkor összedül az a kártyavár, amiben ma ők élnek, amiben ma a munkások verejtéke árán dőzsölnek.

Itt a bányászok holttesténél lássák meg, akiknek látniok

Sérvben szenvedők
dobják el sérvkötőiket.
Ezer és ezer sérvben vagy szakadásban szenvedő ember talál enyhiblést és szabadul meg a sérvkötő kellemetlen kínzásaitól STUARTS tudományos ADHESIF PLAPAO PADS használatával. Gondolja meg, hátraozza el magát dobja el sérvkötőit, a gumit és vasalaku szorító köteleket. Hadd küldünk önnek.
INGYEN próbára PLAPAO köteleket. Semmit sem számítunk érte, sem most sem később. Hadd küldjünk önnek bizonyítékot, hogy a PLAPAO PADS mit nyújt másoknál. Hadd küldjünk önnek sérvről szóló könyvet. Eskü alatt tett vallomások az ország minden részéből bizonyítják, hogy a PLAPAO PADS-ek megjavították azt a kidudorodást, amit "sérvek" nevezünk. NE VÁRJON, NE KÉSEDELMESEKEDJEN. Küldje be nevét és címét ma és mi elküldjük ingyen PROBARA A PLAPAO-t a szakadásról szóló könyvet is. Cím: PLAPAO Co. 2234 Stuart Bldg. ST. LOUIS, Mo.

WASHINGTON EGYIK ERKÖLCSSZABÁLYA

George Washington, akinek születését pár nap múlva fogja ünnepelni az ország, mint gyermekülje egy kis könyvecskébe irt össze 57 erkölcsszabályt. A 46. így szól: "Ne vállalkozzál olyasmire, amit nem tudsz teljesíteni, de gondosan tartsd meg az ígéretedet." Ez volt az a szabály, melyet szem előtt tartott Joseph Triner, aki a Keserű Bort 36 évvel ezelőtt forgalomba hozta, mint egy kitűnő gyomorszábályozót és szelíd hashajtót. Ő nem ígért többet, mint amennyit a Triner keserű Bor alkatrészével meg is valósítanak, ezért senki sem érezheti magát csalódottnak. "Ladywood, Man., Canada, december 11, 1925. Én Triner Keserű Bort, mint vér-szábályozót használtam és azt tapasztaltam, hogy annak használata kitűnő eredménnyel járt. Levért és szápadt, beteges voltam, most azonban egész más embernek érzem magam. John Lissack." Ha az Ön drasztórosa, vagy kereskedője nem szolgálhat Triner Ke-

serű Bor, Triner's Liniment (reumatizmus és neuralgia ellen) Triner's Cough Sedative és Triner's Cold Tablets-szel raktár-ról, írjon Joseph Triner Company, Chicago, Ill. címre.

ELSÜLYEDT SZÉNSZÁLLÍTÓ HAJÓ

Az Alkaid holland szénszállító hajó New York felé való útjában, az amerikai partoktól 1.800 tengeri mérföldre a nagy viharban kigyulladt.

A borzasztó vihar ide-oda dobálta az égő hajót, mely minden irányban küldte szét a vész jelet.

A Hamburg-American Westphalia gőzöse segítségére sietett és a már-már elsüllyedő haló legénységét, 27 embert szerencsésen megmentett.

Az Alkaid holland hajó pár perccel később mindörökre lemerült a tenger fenekére.

A hajón 3.000 tonna angol szén volt, amit new yorki szénkereskedők vásároltak Angliában a keményszénstrájk miatt.

A Magyar Bányászlap

az amerikai magyar bányászok egyetlen lapja, melyből megtudhatja HOL MEGY JÓL A MUNKA. HOL KERESNEK BÁNYÁSZOKAT.

A Magyar Bányászlap

minden dolgában tanácssal szolgál, minden ügyét díjmentesen ellátja. A szolgálatokért soha senkitől egy centet se fogadtunk el és nem is fogunk elfogadni.

Semmi egyebet sem kérünk ezért, minthogy ha lejárt előfizetése és dolgozik, ujítsa meg előfizetését és ha lehet

SZEREZZEN UJ HIVEKET LAPUNKNAK

Ha Ön szerez lapunkra új előfizetőket, azért ajándékban részesítjük, melyről bővebbet az 7. oldalon megjelenő hirdetésünkben találhat

A Magyar Bányászlap

előfizetési ára egy évre 2 dollár. Jugoszláviába, Romániába, Burgerlandba 3 dollár. (Magyarország területéről ezidőszakra ki van tiltva a Bányászlap.)

Cím:

Magyar Bányászlap
Himlerville, Kentucky

Himler Márton Hetilapja

Ez az újság minden hét szombatján jut el az olvasóhoz és előfizetési ára egy évre két dollár.

Ez az újság nem egy csoport embernek a lapja.

Minden Amerikában élő magyar ember megtalálhatja benne azokat a közleményeket, amelyek érdeklik; mert olyan kérdésekkel foglalkozik ez a lap, amelyek belevágnak mindannyiunk kenyerébe, életébe.

HIMLER MÁRTON HETILAPJA

neve az újságomnak. Azért ez, mert ebből az elnevezésből látják a lap programját Amerika magyarjai.

Látják ebből az elnevezésből, hogy milyen a lap politikája és iránya, hogy milyen annak szókimondása és hogy milyen érdekes az újság általánában.

A lapot leginkább magam írom s nem rejtek semmit soha a véka alá.

Van benne egy "SZABAD FÓRUM", ahol minden írni tudó ember megírhatja mindazt, amit meg akar írni. Akár egyezik az az én véleményemmel, akár ellenkezik.

Kérhet mutatványszámot és megnézheti, hogy érdekli-e Önt ez az újság.

AZ ARANYDOLLÁR VILÁGBIRODALMA

Mult heti számban kezdtem meg azt a sorozatos leírást, amelyben Amerika hódításait és hódítási törekvéseit ismertetem.

ISMERJE MEG A HAZÁJÁT

és ismerje meg azokat a törekvéseket, amelyek az Egyesült Államokat a gazdasági hódítások útján a katonai hódítások felé vezetik.

NYISSA KI A SZEMÉT

és akadályozza meg, hogy a Wall Street a gyermekeit vagy az unokáit a vágóhídra küldhesse.

FIGYELJE ÉS OLVASSA EZT AZ ÍRÁST!

A VILÁG TEREMTÉSE

A tudomány régen bizonyította, hogy a világot nem hat nap alatt, teremtette az Isten.

SOK MILLIÓ ÉV MULT EL

mióta a föld létezik és sok millió évbe telt azután, amig az első ember fel egyenesedett a négy lábáról és két lábon próbált járni.

Néhány hét múlva közölni fogja ez az újság a föld keletkezésének, a növények és állatok keletkezésének és fejlődésének a történetét.

Mindez röviden, érthetően s nagyon egyszerűen lesz megírva egy-néhány folytatásban, úgy hogy a legegyszerűbb ember is megérthesse.

Februárban kezdem közölni ezt az írást.

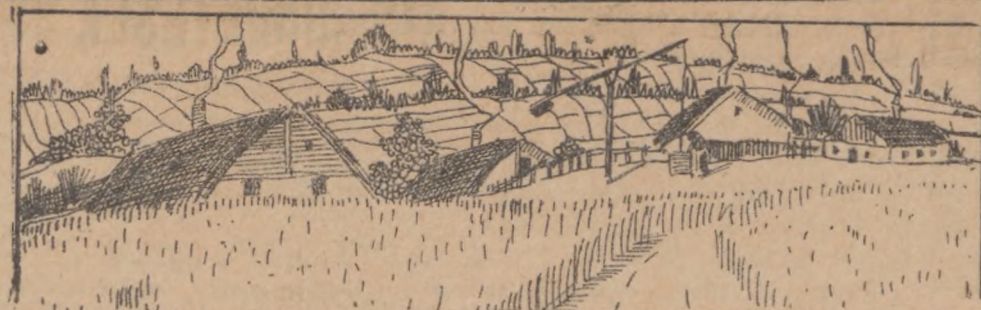
Ha azt hiszi, hogy érdekli ez az újság, úgy küldje be a két dollárt az alábbi címre. Ha nem hiszi, próbálja meg, kérjen mutatványszámot, amit ingyen küldök.

Leveleket így tessék címezni:

HIMLER MÁRTON HETILAPJA

HIMLERVILLE, KY.

Óhazai mesék....

A KISPAP SZERELME
Írta: SZENTIMREI MÁRTHA.

(Folytatás)

Mégis, mikor kiléptek, Juliska éppen a konyhaajtó előtt etette az ördöggépi kecskét és ledobva kezéből az illatos szénát, sietett asszonyonjének kezét csókolni. Demjéné mindkét orcájára csókot csapott.

— Kedves! Tisztel Mariska...

— MÉR nem tetszett elhozni?

— Most ő ügyel a házra, de majd nem sokára elengedem... a kézfogóra, — sugta oly halkán az utolsó szót, hogy száz lány közül kilencvenkilenc meg se hallotta volna. De hogy Juliska hallotta, azt rögtön látni lehetett lángbaborult arcocskáján.

— Elmegyünk apádhöz. — mondta neki anyja, — addig el ne mozdulj hazulról.

— Nem is.

A két asszony felfele ment a házmögötti parton, ahol nyáron gyönyörű virágos rét terül el. Most már csak a szeder tüskés indái kusztak imitt-amott. Egyszer-egyszer egy koppanás halatszott. A vízmosásokban össze-vissza sok vadkörte és vadalmafa nőtt azoknak fanyar gyümölcse kopogott. Nem igen szólt a két asszony, izgatottak voltak.

Csak haragos kedviben ne tanáljuk az uramat — kezdte Sztupkáné — olyankor rettentően félek tőle. Nem lehet véle semmire se menni.

Mán akármilyen kedviben van, ezt a dögöt nem lehet halogatni, mert Pál nehezen várja a választ — felelte Demjéné vértanui elszántsággal.

Az aklok mellett mindjárt megpillantották a bacsót. Bundája mellett kuporgott, rá akar gyújtani, de a szél rossz irányból fujt s a tapló nem akart tüzet fogni. Munkája egy elfoglalta, hogy látogatott már csak akkor vette észre, mikor előtte álltak és döszönte. Akkor felegyenesedett. Kezelt Demjénével, mint illik és arca elkomorodott. Feleségére ránézett s pillantása világosan kifejezte: "Mit akar ez itt?"

— Üljön le asszonyság a bundámra, itt nincs külön hely.

— A király se kívánhatna jobbat.

Az asszonyok letelepedtek a bundára, a bacsó botjára támaszkodva állt előttük. Nem mindennapi bot volt az. Ő maga készítette úgy, hogy tavasszal mindenféle bemetészt tett egy bükkfa vastag ágán s ősszel a metszések helyén különös alakok domborodtak ki, akkor lemetazette az egész ágat.

Állt és hallgatott.

— Nem is kérdegyelmed, hogy mi járta vagyok?

— Minek kérdeném, mikor tudom azért jött, hogy elmondja.

— Igazsága van, igazsága. Így hát nem is kerülgetem, minek is szaporitanám a szót — a Pál flam küldött, hogy kivessem meg az ő nevében kigyelmedet, mert a lelkiuralástól se éjjele se nappala!

— Nohát... én a tisztelt asszonyságot számmal sérteni nem akarom, de soh'se hittem volna, hogy a kispap fia olyan Istentől elrugaskodott fattyú.

Demjéné szája sirásra görbült.

— Nem olyan, dehogy olyan, ne becsmérelje. Szép legény, jó legény, tanult legény, lehetett volna belőle esperes is, ha a bánhorváti bucsun meg nem látja Juliskát.

— Hamarabb lesz az olyanból futó-betyár, aki egy ártatlan lányra támad az erdőben.

— Nem vót neki rossz szándéka, csak nem bírt a szívével. Itt a bizonyosság, levette a papi ruhát, mert a fényes menyországnál is jobban kell neki Juliska, holott a földi élet rövid s az idvesség örökkévaló.

— No... ha úgy is van, csak menjen vissza Egerbe, mert az örök idvességet elnyerheti... az én Juliskámat nem neki neveltem.

Hát ugyan kinek? Inkább valaki olyannak, aki hallotta híré a gazdag bacsónak, aztán szeretne beülni vagyonába. Pál tiszta szívű szereti, el is tudja urasan tartani, mert a papok megleszik tisztartónak az uponyi birtokukon.

Erre nagyot nézett a bacsó, de azért nem engedett.

— Én még ha az a német herceg kérné is aki itt vadászott, nem egy tisztartó, annak is azt felelném, hogy az én féltett jányomat nem adom ki a a házból, ha kell neki, legyik érte olyan póre gatyás paraszt, mint én la!

Demjéné se hagyta magát.

— A német herceg tán nem kék Juliskának, de Pálhoz hajlana.

— Én azt nem hiszem.

— Kérdezze csak tőle, hogy szereti-e, vagy se?

Erre már dühbe gurult a bacsó

— Ha szereti, majd kiverem én belőle azt a szeretetet.

Sztupkáné rángatta a szíjgyártóné ruháját, titkon, hogy ne haragítsa rá az urát a jányára, de az a szóharc hevében rá se hederített.

— Én meg nem tanácsolom kigyelmednek, hogy egy ujjal is nyuljon Juliskához, mert úgy járhat, mint a tordonai bíró, aki nem adta a jányát ahoz, akit szeretett, hanem máshoz erőltette, azután eltűnt a lakodalom estélyén az új asszony, nem lelte senki: másnap azon koszorusan huzzák ki a kenderáztatóból — holtan.

A juhász elkomorodott.

— Nem kell az ördögöt a falra festeni!

Néha nem árt. Hát egy szó, mint száz, én jó anyja leszek Juliskának, fogadom! Paliba meg nem lehet semmi kifogást még az irigység se. Kigyelmed mindég jó emberünk vót, ne legyik hát olyan rátarti most se! A fiatalok szívelik egymást, mit üzen hát az én fiannak, aki olyan keservesen várja a feleletet?

A juhász csak állt s nézett merőn a messzeségbe az erdő felé. Demjéné már félig levette a lábáról, de nem akarta kimutatni.

Azt üzenem, — mondta jól megnyomva minden szót, — hogy elveheti Juliskát, ha póre gatyás paraszt lesz érte Bánfalván. Mert én a jányomat magam mellől idegenbe senkinek se adom.

Demjéné elszörnyedt, nevetett is kényszeredetten.

— Ne figurázzon kigyelmed, ez komoly dolog.

— Komolyan beszélek.

— De csak nem hagyhatja ott a tisztartóságot, a nagy szerencsét?

Ahogy a papságot, ezt is otthagyhajta. Ha nem: az ő dőga, nem erőlteti senki. Nekem úgy sincs kedvemre, hogy a vőm legyen, mindíg azt hallottam az öreg embekektől, hogy az valaki papnak készült, aztán meggondolta magát, annak sohase szó-gált a szerencse. Mán pedig én a Juliskámat boldognak akarom látni.

— Nem hittem volna, hogy kigyelmed csúfságot üz belőlem. Ez az utolsó szava?

A bacsó csak bólintott.

Akkor soha se leszünk mi nászok!

Sztupka egyet rántott a szűrén.

(Hogy mennyit tud egy asszony összekerepelni! Ő esztendőn át se élt ennyi szóval.)

Sztupkáné egész idő alatt hol az ura, hol a Demjéné szájába nézett és hallgatott.

Nem mertek az akkori asszonyok beleszólni emberük beszédjébe. Pedig hát ő hozta a világra Juliskát, akinek a sorsára alkudtak.

Demjéné sértődötten szedelőzködött. Sokáig némán ment a két asszony a falu felé.

— Jaj, mit mondjak a fiannak, hogy meg ne keserítsem! — jajdult fel az uponyi anya.

— Várni kell... az idő mindent kiforog, reménykedett a bánfalvai.

Juliska pedig de nehezen várta vissza őket, hogy leolvashassa arcukról, mit végeztek felőle. Aztán, hogy megjöttek, csak annyit látott, hogy arcuk gondterhes. Demjéné ugyan mindjárt elmosolyodott, mi-helyest rátekintett, de semmi marasztalásra sem ült le a terített asztal mellé. Pedig milyen gyönyörű sajtot szelt fel Juliska.

— Sietős az utam... messze van Upony, — felelte a marasztalásra.

(Ez nem jó jel.)

Aztán, hogy a szekér elment, némán, kérdő szemmel addig settenkedett anyja körül, míg az fel nem adott neki egy találós mesét.

— Mit gondolsz, melyik jány boldogabb, akit más faluba visznek tekintetes asszonynak, vagy aki az anyja mellett marad az esküvő után is?

— Aki az anyja mellett marad, — susogta félénken.

Hát csak járj nagyon kedvibe apádnak, majd lesz valahogy.

(Ebből ugyan nem sokat tudott meg Juliska, de a reménysége sem veszett el.)

Pál elyalogolt a kísértetekjárta malomhoz, ott várta háborgó szívével anyját. Éles szeme észrevette a szekeret, mikor az még csak fekete pontnak tetszett a tarka erdők alján. Térdre borult és imára kolesolt kézzel várakozott a nagy feleletre. Aztán, mikor már látástávólba került a szekér, in-tegetett anyjának, akiben forrt a keserűség.

A kis szolgalegény megállította a szekeret, hogy Pál felülhessen. Pál szeme lángolva tapadt anyjára.

— Nem győzted türelemmel, édes fiam? Csak intett, hogy nem.

— Élet, vagy halál?

— Egyik se. Nem lehet azt pár szóval elmondani, várd meg, míg otthon leszünk. (A kis szolgalegény felé vágott a szemé-

vel, akit felesleges lett volna beleavatni mindenbe. Ámbár igaz, hogy egymás szavát is nehezen értették a rázos, zörgő szekéren.)

Pál otthon tükön állt, míg anyja töviről-begyére elbeszélte mindent és színét folyton változtatta.

Vagy csufot üzött belőlem a bacsó, vagy megboondul már a gögtől, hogy ilyet izent Nemes ur vót a nagyapád, uponyi tisztartó lehetsz, azért még nem mégy Bánfalvára póregatyás parasztnak, hogy a gazdag bacsó veje lehess, — ugy-e fiam?

— Elmegyek póre gatyás parasztnak, — felelte Pál nagyon halkán, de határozottan.

Demjéné sirva fakadt.

Pál pedig még akkor este irt egy nagyon szép levelet az egri szeminárium igazgatójának s maga helyett az ottani földel-kezelésre egy ismerőst ajánlotta, akit becsületesnek tartott mindenki s aki számolni is jól tudott. Akkor még nem kívántak a gazdálkodáson kívül többet egy tisztartótól.

(A nevét azért nem írom ide, mert az illető az idők folyamán szépen megszédte magát jó állásában s az utódai ma nagyon előkelő urak — a Demjén Pál jóvoltából.)

Vagy két nap múlva egy póregatyás, magas-szalmakalapos legény kereste fel a bacsót az akloknál, aki meg sem ismerte mindjárt a borsodi gyerekek hétköznapi viselkedésében Demjén Pált. Mit beszéltek, mit nem ez alkalommal, azt csak ők tudták. Elég, hogy alkonyatkor, amint Juliska a kacsákat zavarta ki a patakából, egy idegen legény állt meg mellette s nézte merőben, úgy, hogy félni kezdett tőle, de amikor köszönt, már nem tetszett idegennek s a keskeny deszkáról, amely a patakot áthidalta, tán a vízbe fordul, ha az ügyes legény át nem öleli. És amit a fülebe suttogott, igen hathatós vigasztalás lehetett, mert Juliska nem huzódott el tőle, sőt annyira nekimerészkedett, hogy kézenfogva vitte be a háza s nevetve újságolta:

— Édesanyám, apám új bojtárt fogadott! — és mikor Sztupkáné rátekintett, hirtelen le kellett ülnie, úgy a lábába állt a nagy meglepetés. De épp oly hamar magához is tért s jó vacsorát készített. A pompás birka-pörköltre hazajött a bacsó is s étkezés után nyájasan elbeszélgettek.

(Folytatása következik)

THE CITIZEN BANK

OF WAR
WAR, WEST VIRGINIA

BANKUNK LEGSZILÁRDABB E
VIDÉKEN.
BETÉTEK UTÁN FIZETÜNK 3
SZÁZALÉKOT.
PÉNZÉT FELMONDÁS NÉLKÜL
BÁRMIKOR KIKAPHATJA.

Ne küldje pénzt idegen helyre, ha-
nem helyezze el nálunk, ahol teljes
biztonságban van.

78

Másodperc

a pamaecolástól a tö-
rülközőig — ezt a
gyors borotválást je-
lentí egy ólesre fent
pengé. Csak egyetlen
egy borotva feni saját
pengéjét.

Valet
Auto-Strop
Razor

—Önmagát feni
—\$1-TÓL \$25-IG

APÓSÁT AGYONSZURTA, LEÁNYÁT HALÁLOSAN MEGSEBESÍTETTE

Kenderes Pál, aki a zemplén-megyei Vágkohány községben gazdaember, Homonnán volt bevásárolni. Mialatt távol volt, vendégül érkezett a házhöz feleségének az apja, Porvaznik János, akit a lánya nagyszerűen megvendégt. Mikor a férj hazaérkezett, már csak szűkös ételmaradékok várták, amin az éhes ember annyira felbőszült, hogy utlegekkel támadt a feleségére. A veszekedésbe beleavatkozott az após is, mire Kenderes még jobban méregbe jött.

— Agyonverek mindenkit — kiáltotta és a konyhába ment a szekercéért. Alig lépett ki a szoba ajtaján, leánya, Mária becsapta az ajtót és ráfordította a kulcsot. A gazda erre való-ságos dührohamot kapott. A konyhába rohant, felragadta a szekercét és nekiesett a csukott ajtnak. Ostrom alá vette a ré-mületében bezárkózott családot és csakhamar öles rést vágott az ajtóba. Apósa a résen át egy bottal fejbeverte vejét, aki vér-ző fejjel rohant az istállóba, felkapta a vasvillát és így fel-fegyverkezve tért vissza az ajtó elé. Az ostrom tovább tartott és mikor az após feje a rés elé került, Kenderes teljes erővel szájába dőfte a vasvillát. A halálosan sérült ember földre ro-gyott, de a gazda még ezután sem hagyta abba a harcot és egy másik dőfféssel lányát szur-ta le. A vér látása kijózanított-a a véréngző embert, aki ma-ga szaladt orvosért. Hazay dr.

homonnai orvos ment ki a csa-ládhöz és utasítására szekérre tették Porvaznik Jánost, hogy a homonnai kórházba szállít-sák, azonban a tragikus harc áldozatai útközben elvérzett. Kenderes Mária sérülése szin-tén súlyos, de nem életveszély-es. A csendőrség a családirtó gazdát letartóztatta és beszál-lította a homonai járásbíró-ság fogházába.

(Uj Nemzedék)

RABLÓGYILKOSSÁG EGY ZEMPLÉNMEGYEI KÖZSÉGBEN

Az elszakított területen lévő zempléni Círókahosszmező községben három ismeretlen tet-tes éjjel behatolt Matys Mihály gazda házába. A 60 éves gazdát álmában úgy halántékon ütő-ték, hogy meghalt, feleségére és 90 éves anyjára pedig revol-vert fogtak és úgy kényszerít-tették, hogy adják elő a háznál lévő pénzt. A pénz a holttest alatt lévő szalmazsákban volt, 2900 cseh korona, melyet elvit-ték a tettesek. A gyilkosok a padláson keresztül ereszkedtek le a konyhába és így hatoltak be a szobába. Eddig még semmi nyomuk.

(Uj Nemzedék)

GYILKOS RABLÓTÁMADÁS OROSHÁZÁN

Egy 22-23 éves fiatalember éjjeli szállításért kért Kenéz An-tal orosházi polgártól. Kenéz aznap adta el két hizott diszná-ját. A fiatalember erről tuda-

mást szerzett és este, amíg a házaspár a szomszédoknál volt látogatóban, a lakást feltörve a pénzt ellopta. Kenéz épen ak-kor érkezett haza, amikor a fi-atalemler elmenőben volt. A rabló egy mángorló-fával fej-bebujtotta, a férjének segítségé-re sielő asszonyt pedig kés-sel összeszurkálta. Az asszony-nak mégis sikerült elmenekül-nie és segítségért sietett. Köz-ben a rabló az ütés erejétől ká-bultán fekvő Kenézt bicskával négyszer fejbeszurta, majd ke-reket oldott. Kenéz élet-halál között lebeg.

(Nemzeti Ujság)

EGYÜTT MÚLTATTAK A SÓGOROK ÉS UTÁNA FELAKASZTOTTÁK MAGUKAT

Hajdusámsonban nagy korcs-mai mulatozás estapott Varga János csizmadia és sógora, Csuka Mihály. Hajnalban részeg-tővel vergődtek haza és mind-ketten felakasztották magukat.

(Nemzeti Ujság)

MEGÖLTE A LEÁNYÁT, AZUTÁN A KUTBA UGROTT

Vári községben özvegy Papp Tamásné dusgazdag gazdálko-dó asszony egy éjjel kapával fejbe-vágta az ágyban nyugod-tan alvó leányát, aki a súlyos ütés következtében azonnal meg-halt. A leány holttestét késszu-rásoktól eredő sebeket is talál-tak. Az anya a rémes tett elkö-

vetése után kiszaladt az udvar-ba és belevette magát a mély kutba. Először nagyarányu bűn-tényt sejtettek a hatóságok és az asszony fiát, Papp Tamást gyanúsították, a fiu azonban alibit tudot igazolni. Valószí-nű, hogy az asszony pillanat-nyi elmezavarában ölte meg a leányát.

(Az Est)

KUTBA ESETT EGY BÉRES GYEREK MAGYARCSANÁDON

Kereszturi Mihály béresgye-rek, aki Ungurán Traján ma-gyarcsanádi gazdánál szolgált, vízmerés közben belebukott a kutba. A fejét előre zuhanó fiúnak a feje a kut iszapjába furódott, a két lába pedig ki-látszott a kut sekély vizéből. Amikor rátaláltak, a béresgye-rek már halott volt. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy halálát szívészélhűdés okozta; zuhanás közben ugyanis a ré-mület ölte meg.

(Nemzeti Ujság)

DUHAJ LEGÉNYEK HASBA- SZURTÁK A BÍRÓT

Szigetfalun mulatozás köz-ben a fiatalság összeverekedett. Péllinger Ferenc községi bíró közéljük ment, hogy rendet te-remtsen. Erre a verekedők rá-támadtak és hasbaszurták. Élet-veszélyes állapotban szállítot-ták be Budapestre s a Telepi-uccal kórházban vették ápolás alá.

(Uj Nemzedék)

EGY JÓ BOROTVÁRA

minden embernek szüksége van. Sok
pénzt tud ön megtakarítani, ha egye-
dül borotválkozik. Ehhez csak egy jó
borotva szükséges.

MI TELJESEN INGYEN
ADUNK ÖNNEK EGY
NAGYSZERŰ BOROTVÁT

ha ön szerez a Magyar Bányászlapra

EGY ÚJ ELŐFIZETŐT.

Ha nincsen borotvára szüksége, úgy a

“BÁNYÁSZ LÁNYA”

elmű kitérő regényt kaphatja meg. Ezt
a regényt az amerikai magyar bányá-
szok életéről írta annak szerzője és a
mikor az lapunkban megjelent, óriási
sikere volt. Siessen míg a készlet tart.

MAGYAR Bányászlap

HIMLerville, KY.

Az egyesület együtt tartja gyűléseit a Magyar Segélyező Szövetséggel. Székhelyi ügykezelő: Dr. Kovács János.